ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 23. novembra 2006 *

Vo veci C-315/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Giudice di pace di Monselice (Taliansko) z 12. júla 2005 a doručený Súdnemu dvoru 12. augusta 2005, ktorý súvisí s konaním:

Lidl Italia Srl

proti

Comune di Arcole (VR),

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans (spravodajca), sudcovia R. Schintgen, P. Kūris, J. Makarczyk a G. Arestis,

* Jazyk konania: taliančina.

generálna advokátka: C. Stix-Hackl,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. júna 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Lidl Italia Srl, v zastúpení: F. Capelli a M. Valcada, avvocati,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci G. Aiello, avvocato dello Stato,

— španielska vláda, v zastúpení: N. Díaz Abad, splnomocnená zástupkyňa,

— francúzska vláda, v zastúpení: R. Loosli-Surrans a G. de Bergues, splnomocnení zástupcovia,

— holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster a M. de Mol, splnomocnené zástupkyne,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A. Aresu a J.-P. Keppenne, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 12. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 2, 3 a 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/13/ES z 20. marca 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania, prezentácie a reklamy potravín (Ú. v. ES L 109, s. 29; Mim. vyd. 15/005, s. 75).

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktoré začal Lidl Italia Srl (ďalej len „Lidl Italia") proti rozhodnutiu generálneho riaditeľa Comune di Arcole, ktorým bola uvedenej spoločnosti uložená administratívna pokuta z dôvodu uvedenia alkoholického nápoja nazvaného „amaro alle erbe" na trh a porušenia vnútroštátnej právnej úpravy vyžadujúcej uvedenie alkoholometrického titra na objem pri označovaní určitých alkoholických nápojov.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Odôvodnenie č. 6 smernice 2000/13 stanovuje:

„Prvoradým dôvodom pre každé pravidlo týkajúce sa označovania potravín má byť potreba informovať a chrániť spotrebiteľa."

4 Podľa odôvodnenia č. 8 uvedenej smernice:

„Podrobné označovanie poskytujúce najmä údaje o presnom druhu a vlastnostiach výrobku, ktoré pri výbere výrobku umožnia, aby bol spotrebiteľ dokonale informovaný o skutočnostiach, je najvhodnejšie, keďže takto existujú najmenšie prekážky pre voľné obchodovanie."

5 Článok 1 ods. 1 smernice 2000/13 stanovuje:

„Táto smernica sa týka označovania potravín, ktoré vo svojej podstate má poskytnúť informáciu konečnému spotrebiteľovi a určitých aspektov týkajúcich sa prezentácie a reklamy potravín."

6 Článok 1 ods. 3 tejto smernice obsahuje nasledujúcu definíciu:

„...

b) ‚predbalená potravina' znamená akúkoľvek jednotlivú položku určenú na prezentáciu ako takú pre konečného spotrebiteľa a pre hromadné stravovacie zariadenia, ktorá pozostáva z potraviny a obalu, do ktorého bola vložená predtým, ako bola ponúknutá na predaj, obaľujúci potravinu úplne alebo čiastočne, ale v každom prípade takým spôsobom, že obsah nemôže byť zamenený bez otvorenia alebo výmeny obalu."

7 Článok 2 ods. 1 smernice 2000/13 uvádza:

„Použité označenie a metódy nesmú:

a) byť také, aby uviedli kupujúceho do omylu ohľadom podstaty látky, najmä:

i) pokiaľ ide o vlastnosti potraviny a hlavne druhu, identity, vlastností, zloženia, množstva, trvanlivosti, pôvodu alebo miesta pôvodu, spôsobu výroby alebo produkcie;

...“

8 Článok 3 ods. 1 tejto smernice obsahuje podrobný zoznam pojmov, ktoré musia byť uvedené na označení potravín.

9 Bod 7 tohto ustanovenia vyžaduje, aby bolo doplnené „meno a obchodné meno a adresa výrobcu alebo baliarne alebo predávajúceho, ktorý je etablovaný [usadený — *neoficiálny preklad*] v rámci spoločenstva“.

10 Bod 10 toho istého ustanovenia vyžaduje „v prípade nápojov obsahujúcich viac ako 1,2 % objemu alkoholu, skutočný alkoholometrický titer (obsah alkoholu)“.

11 Článok 12 smernice 2000/13 stanovuje:

„Pravidlá týkajúce sa alkoholometrického titra (obsahu alkoholu) na objem v prípade výrobkov, ktoré spadajú pod položky Nos 22.04 a 22.05, sa ustanovia v osobitných ustanoveniach spoločenstva platných pre takéto výrobky.

V prípade ostatných nápojov, ktoré obsahujú viac ako 1,2 % objemu alkoholu, tieto pravidlá sa ustanovia v súlade s postupom ustanoveným v článku 20 ods. 2."

12 Pravidlá stanovené v druhom odseku uvedeného článku 12 upravuje smernica Komisie z 15. apríla 1987 o uvádzaní objemovej koncentrácie alkoholu v označení alkoholických nápojov určených na predaj konečnému spotrebiteľovi (Ú. v. ES L 113, s. 57; Mim. vyd. 13/008, s. 275).

13 Článok 3 ods. 1 smernice 87/250 určuje:

„Kladné a záporné odchýlky povolené pri uvádzaní objemovej koncentrácie alkoholu a vyjadrené v absolútnych hodnotách sú tieto:

a) nápoje nižšie neuvedené:

0,3 % obj.;

..."

14 Článok 16 ods. 1 a 2 smernice 2000/13 stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby sa na ich území zakázal predaj potravín, na ktorých nie sú v jazyku ľahko zrozumiteľnom pre spotrebiteľa uvedené údaje stanovené v článku 3 a článku 4 ods. 2, pokiaľ spotrebiteľ v skutočnosti nie je informovaný prostredníctvom iných opatrení stanovených v súlade s postupom ustanoveným v článku 20 ods. 2 týkajúceho sa jedného alebo viac údajov na označení.

2. Na svojom území môže členský štát, kde sa výrobok predáva, v súlade s pravidlami zmluvy stanoviť, aby sa takéto údaje na označení poskytovali v jednom alebo viacerých jazykoch, ktoré môže určiť spomedzi úradných jazykov spoločenstva."

15 Podľa odôvodnenia č. 12 nariadenia (ES) č. 178/2002 Európskeho parlamentu a Rady z 28. januára 2002, ktorým sa ustanovujú všeobecné zásady a požiadavky potravinového práva, zriaďuje Európsky úrad pre bezpečnosť potravín a stanovujú postupy v záležitostiach bezpečnosti potravín (Ú. v. ES L 31, s. 1; Mim. vyd. 15/006, s. 463):

„Aby bola zaistená bezpečnosť potravín, je nevyhnutné nepretržite posudzovať všetky aspekty reťazca výroby potravín, počnúc a vrátane prvovýroby a výroby krmív pre zvieratá až po predaj alebo dodávku potravín spotrebiteľovi, pretože každý prvok môže mať potenciálny dopad na bezpečnosť potravín."

16 Odôvodnenie č. 30 tohto nariadenia stanovuje:

„Prevádzkovateľ potravinárskeho podniku vie najlepšie vypracovať bezpečný systém dodávky potravín a zabezpečiť, že potraviny, ktoré dodáva, sú bezpečné; a tak by mal niesť primárnu zákonnú zodpovednosť za zabezpečenie potravinovej bezpečnosti. I keď v niektorých členských štátoch a oblastiach potravinového práva táto zásada existuje, v iných oblastiach buď nie je explicitná, alebo príslušné orgány členského štátu prevzali na seba inú zodpovednosť prostredníctvom kontrolných činností, ktoré vykonávajú. Také rozdiely majú tendenciu vytvárať prekážky obchodu a deformovať konkurenciu medzi potravinárskymi podnikmi v rôznych členských štátoch."

17 V článku 3 ods. 3 nariadenia č. 178/2002 je uvedená nasledujúca definícia:

„‚prevádzkovateľ potravinárskeho podniku' znamená fyzické alebo právnické osoby zodpovedné za zabezpečenie toho, aby sa v potravinárskom podniku pod ich kontrolou plnili požiadavky potravinového práva."

18 Článok 17 tohto nariadenia nazvaný „Zodpovednosti" stanovuje:

„1. Prevádzkovatelia potravinárskych a krmivárskych podnikov vo všetkých stupňoch výroby, spracúvania a distribúcie v podnikoch, ktoré riadia, zabezpečia, aby potraviny alebo krmivá spĺňali požiadavky potravinového práva, ktoré sa týkajú ich činností a budú overovať, či sa také požiadavky plnia.

2. Členské štáty uvedú do účinnosti potravinové právo a budú monitorovať a overovať, či prevádzkovatelia potravinárskych a krmivárskych podnikov plnia príslušné požiadavky potravinového práva vo všetkých stupňoch výroby, spracúvania a distribúcie.

S týmto cieľom budú viesť systém úradných kontrol a iných činností tak, ako to vyžadujú okolnosti, vrátane informovania verejnosti o bezpečnosti potravín a krmív a riziku potravín a krmív, dohľadu nad bezpečnosťou potravín a krmív a iných monitorovacích aktivít týkajúcich sa všetkých stupňov výroby, spracúvania a distribúcie.

Členské štáty tiež ustanovia pravidlá o opatreniach a pokutách uplatniteľných na porušenia potravinového práva a práva týkajúceho sa krmív. Opatrenia a pokuty musia byť účinné, primerané a odrádzajúce."

19 Článok 1 smernice Rady 85/374/EHS z 25. júla 1985 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o zodpovednosti za chybné výrobky (Ú. v. ES L 210, s. 29; Mim. vyd. 15/001, s. 257) stanovuje:

„Výrobca je zodpovedný za škodu spôsobenú chybou svojho výrobku."

20 Podľa článku 3 tejto istej smernice:

„1. ‚Výrobcom' sa označuje výrobca finálneho výrobku, výrobca akejkoľvek suroviny alebo výrobca súčiastky, zároveň ktorákoľvek osoba, ktorá sa uvedením svojho mena, ochrannej značky alebo iného rozlišovacieho znaku uvádza ako jeho výrobca.

2. Bez zníženia úrovne zodpovednosti výrobcu, ktorákoľvek osoba dovážajúca do spoločenstva výrobok na predaj, nájom alebo prenájom, alebo akoukoľvek inou formou distribúcie v rámci obchodovania, sa bude považovať za výrobcu a v zmysle tejto smernice bude zodpovedná ako výrobca.

3. V prípadoch, keď sa nemôže zistiť výrobca výrobku, každý dodávateľ výrobku bude zmluvne považovaný za výrobcu, pokiaľ v priebehu príslušného obdobia nebude informovať poškodenú osobu o totožnosti výrobcu alebo osoby, ktorá mu výrobok dodala. To isté platí v prípade dovezeného výrobku, pokiaľ výrobok neidentifikuje dovozcu v zmysle odseku 2, aj keď je výrobca známy."

Vnútroštátna právna úprava

21 Legislatívny dekrét č. 109 z 27. januára 1992, ktorým boli prebraté smernice 89/395/EHS a 89/396/EHS, týkajúce sa označovania, prezentácie a reklamy potravín (riadna príloha ku GURI č. 39 zo 17. februára 1992) bol zmenený a doplnený legislatívnym dekrétom č. 181 z 23. júna 2003, ktorým bola prebratá smernica 2000/13/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania,

prezentácie a reklamy potravín (GURI č. 167 z 21. júla 2003, ďalej len „legislatívny dekrét č. 109/92“).

22 Článok 12 ods. 3 legislatívneho dekrétu č. 109/92 stanovuje:

„Kladné a záporné odchýlky povolené pri uvádzaní objemovej koncentrácie alkoholu a vyjadrené v absolútnych hodnotách sú tieto:

...

d) 0,3 % obj. pre iné nápoje, ako sú tie uvedené v bodoch a), b) a c).“

23 Článok 18 ods. 3 uvedeného zákonného dekrétu uvádza:

„Za porušenie ustanovení [článku 12] možno uložiť administratívnu pokutu vo výške 600 až 3 500 eur.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

24 Jürgen Weber GmbH vyrába v Nemecku alkoholický nápoj nazvaný „amaro alle erbe“, na ktorého nálepke je uvedený objemový alkoholometrický titer 35 %.

25 Dňa 13. marca 2003 príslušné regionálne zdravotnícke orgány odobrali päť vzoriek tohto nápoja v mieste predaja patriacom sieti Lidl Italia, nachádzajúcom sa v Monselice.

26 Laboratórne analýzy týchto vzoriek vykonané 17. marca 2003 preukázali skutočný objemový alkoholometrický titer 33,91 %, teda nižší ako titer uvedený na označení dotknutého výrobku.

27 Následne Lidl Italia požiadal o opätovné prešetrenie. Na tento účel boli odobraté ďalšie vzorky a ich laboratórne analýzy vykonané 20. novembra 2003 preukázali vyšší skutočný alkoholometrický titer na objem, teda 34,54 %, ktorý však bol stále nižší ako titer nachádzajúci sa na označení uvedeného výrobku.

28 V protokole z 3. júla 2003 príslušné regionálne zdravotnícke orgány vytkli Lidl Italia, že porušil článok 12 ods. 3 písm. d) legislatívneho dekrétu č. 109/92, keďže skutočný alkoholometrický titer na objem v prípade dotknutého výrobku bol nižší ako titer uvedený na jeho označení, aj s ohľadom na povolenú hranicu odchýlky 0,3 %.

29 V správnom konaní rozhodnutím svojho generálneho riaditeľa z 23. decembra 2004 Comune di Arcole konštatovala existenciu porušenia a podľa článku 18 ods. 3 legislatívneho dekrétu č. 109/92 uložila Lidl Italia administratívnu pokutu vo výške 3 115 eur.

30 Lidl Italia podal proti tomuto administratívnemu rozhodnutiu odvolanie na Giudice di pace di Monselice.

31 Vnútroštátny súd uvádza, že Lidl Italia pred ním tvrdil, že predpisy Spoločenstva v oblasti označovania potravín a potravinárskych výrobkov určených na dodanie v nespracovanom stave sa týkajú výlučne výrobcu tejto potraviny a nie sú určené hospodárskemu subjektu, ktorý potravinu iba uvádza na trh.

32 Predajca totiž nemôže vedieť, či informácie uvedené výrobcom na nálepke sú správne a v žiadnom prípade nemôže zasiahnuť pri produkcii výrobku ani pri zostavovaní nálepky, pod ktorou je tento výrobok predávaný konečnému spotrebiteľovi.

33 Vnútroštátny súd dodáva, že Lidl Italia okrem toho tvrdí, že v práve Spoločenstva zásada zodpovednosti výrobcu za výrobok vyplýva tiež zo smernice 85/374.

34 Za týchto podmienok Giudice di pace di Monselice, domnievajúc sa, že výklad právnej úpravy Spoločenstva je nevyhnutný na vyriešenie veci, ktorá mu bola predložená, rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa smernica 2000/13/ES..., pokiaľ ide o potraviny určené na dodanie v nespracovanom stave, ako sú definované v článku 1 [uvedenej] smernice, vykladať tak, že povinnosti, ktoré stanovuje a ukladá, najmä v článkoch 2, 3 a 12 sa vzťahujú výlučne na výrobcu dotknutej potraviny?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, majú sa články 2, 3 a 12 smernice 2000/13/ES vykladať tak, že vylučujú možnosť, aby bežný predajca, usadený v členskom štáte, potraviny určenej na dodanie v nespracovanom stave (definovanej v článku 1 smernice 2000/13/ES) vyrobenej subjektom usadeným v odlišnom členskom štáte, bol považovaný za zodpovedného za porušenie konštatované orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nepresnej hodnote (v prejednávanom prípade alkoholometrického titra) uvedenej výrobcom na nálepke potravinárskeho výrobku, a následne sankcionovaný, hoci (ako bežný predajca) len uvádza potravinársky výrobok na trh tak, ako je dodaný výrobcom?“

O prejudiciálnych otázkach

35 Vo svojich otázkach, ktoré je vhodné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 2, 3 a 12 smernice 2000/13 majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, akou je tá v prejednávanom prípade, ktorá stanovuje možnosť, aby bol subjekt, usadený v tomto členskom štáte, ktorý je predajcom alkoholického nápoja určeného na dodanie v nespracovanom stave podľa článku 1 uvedenej smernice a vyrobeného subjektom usadeným v inom členskom štáte, považovaný za zodpovedného za porušenie tejto právnej úpravy, konštatované orgánom verejnej moci, ktoré vyplýva z nepresnosti alkoholometrického titra na objem uvedeného výrobcom na nálepke predmetného výrobku, a následne mu bola uložená administratívna pokuta, kým ako bežný predajca len uvádza predmetný výrobok na trh v stave, v akom mu ho dodal výrobca.

36 Článok 2 ods. 1 smernice 2000/13 zakazuje najmä, aby označenie a metódy, podľa ktorých sa uskutočňuje, uviedli kupujúceho do omylu, pokiaľ ide o niektorú z vlastností potravín.

37 Tento všeobecný zákaz je konkretizovaný v článku 3 ods. 1 uvedenej smernice, obsahujúcom podrobný zoznam pojmov, ktoré musia byť uvedené v označení potravín určených na dodanie v nespracovanom stave konečnému spotrebiteľovi.

38 Pokiaľ ide o nápoje s obsahom viac ako 1,2 % objemu alkoholu, akým je nápoj nazvaný „amaro alle erbe" v prejednávanom prípade, bod 10 tohto ustanovenia vyžaduje uviesť v označení týchto nápojov ich skutočný alkoholometrický titer (obsah alkoholu).

39 Pravidlá týkajúce sa alkoholometrického titra (obsahu alkoholu) na objem, stanovené v článku 12 druhom odseku smernice 2000/13, sú upravené smernicou 87/250, ktorej článok 3 ods. 1 stanovuje kladnú a zápornú hranicu odchýlky 0,3 %.

40 Hoci teda zo spojených ustanovení článkov 2, 3 a 12 smernice 2000/13 vyplýva, že označovanie určitých alkoholických výrobkov, akým je ten v prejednávanom prípade, musí s určitou hranicou odchýlky obsahovať skutočný alkoholometrický titer na objem, pravdou zostáva, že táto smernica, na rozdiel od iných aktov Spoločenstva ukladajúcich povinnosti pri označovaní (pozri najmä spornú smernicu vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku z 8. septembra 2005, Yonemoto, C-40/04, Zb. s. I-7755), nestanovuje subjekt tejto povinnosti v rámci označovania a neobsahuje ani pravidlo na určenie subjektu, ktorého možno považovať za zodpovedného v prípade porušenia uvedenej povinnosti.

41 Preto zo znenia článkov 2, 3 a 12 ani z iného ustanovenia smernice 2000/13 nevyplýva, že by sa sporná povinnosť pri označovaní podľa tejto smernice vzťahovala, ako to uvádza Lidl Italia, len na výrobcu týchto alkoholických nápojov, alebo že by predmetná smernica vylučovala, aby predajca niesol zodpovednosť v prípade porušenia uvedenej povinnosti.

42 Okrem toho, podľa ustálenej judikatúry je pri výklade ustanovení práva Spoločenstva potrebné brať ohľad nielen na znenie uvedených ustanovení, ale taktiež na všeobecnú systematiku, kontext a účel právnej úpravy, ktorej sú súčasťou (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 17. septembra 1997, Dega, C-83/96, Zb. s. I-5001, bod 15, a z 13. novembra 2003, Granarolo, C-294/01, Zb. s. I-13429, bod 34).

43 Preskúmanie všeobecnej systematiky článkov 2, 3 a 12 smernice 2000/13, ich kontextu, ako aj cieľov tejto smernice odhaľuje dostatok zhodných údajov, z ktorých možno dospieť k záveru, že táto smernica nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je tá v prejednávanom prípade, ktorá stanovuje, že predajcovi možno pripísať zodpovednosť za porušenie povinnosti pri označovaní, ktorú predmetné ustanovenia ukladajú.

44 V prvom rade totiž pokiaľ ide o všeobecnú systematiku uvedených ustanovení smernice 2000/13 a ich kontext, je potrebné uviesť, že iné ustanovenia tejto smernice sa vzťahujú na predajcov v rámci určitých povinností pri označovaní.

45 Takým je najmä prípad článku 3 ods. 1 bodu 7 tejto smernice, ktorý medzi údajmi vyžadovanými na označení uvádza „meno a obchodné meno a adresu výrobcu alebo baliarne alebo predávajúceho, ktorý je etablovaný [usadený — *neoficiálny preklad*] v rámci spoločenstva".

46 Pokiaľ ide o ustanovenie identické s uvedeným ustanovením bodu 7, ktoré sa nachádza v článku 3 ods. 1 bode 6 smernice Rady 79/112/EHS z 18. decembra 1978 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania, prezentácie a reklamy potravín (Ú. v. ES L 33, 1979, s. 1), zrušenej a nahradenej smernicou 2000/13, Súdny dvor už rozhodol, že základným cieľom tohto ustanovenia je umožniť, aby osoby zodpovedné za výrobok, medzi ktorými sa okrem výrobcov a spracovateľov nachádzajú aj predajcovia, mohli byť ľahko identifikované konečným spotrebiteľom, a tento im mohol oznámiť svoju pozitívnu alebo negatívnu kritiku týkajúcu sa zakúpeného výrobku (pozri v tomto zmysle rozsudok Dega, už citovaný, body 17 a 18).

47 V druhom rade, pokiaľ ide o účel smernice 2000/13, z odôvodnenia č. 6 tejto smernice, ako aj z jej článku 2 vyplýva, že uvedená smernica bola prijatá v snahe informovať a ochraňovať konečného spotrebiteľa potravín, hlavne pokiaľ ide o druh, identitu, vlastnosti, zloženie, množstvo, trvanlivosť, pôvod alebo miesto pôvodu a spôsob výroby alebo produkcie týchto výrobkov (pozri, s ohľadom na smernicu 79/112, rozsudok Dega, už citovaný, bod 16).

48 Súdny dvor rozhodol, že ak určitá oblasť nie je upravená smernicou z dôvodu jej neúplnej harmonizácie, členské štáty zostávajú v podstate príslušné stanoviť pravidlá v tejto oblasti, pokiaľ tieto pravidlá vážne neohrozia cieľ stanovený predmetnou smernicou (rozsudok Granarolo, už citovaný, bod 45).

49 Vnútroštátna právna úprava, akou je tá v prejednávanom prípade, ktorá pre prípad porušenia povinnosti pri označovaní uloženej smernicou 2000/13 stanovuje zodpovednosť nielen výrobcov, ale tiež predajcov, nijako neohrozuje cieľ stanovený touto smernicou.

50 Naopak, taká právna úprava, ktorá definuje v širokom zmysle okruh subjektov, ktorým možno pripísať zodpovednosť za porušenia povinností pri označovaní, stanovených smernicou 2000/13, môže zjavne prispieť k dosiahnutiu cieľa informovať a ochraňovať konečného spotrebiteľa potravín, ktorý sleduje uvedená smernica.

51 Tento záver nemožno spochybniť tvrdením, ktoré Lidl Italia uvádza tak na vnútroštátnom súde, ako aj na Súdnom dvore, podľa ktorého, pokiaľ ide o presnosť údajov uvedených na označení výrobkov určených na dodanie v nespracovanom stave konečnému spotrebiteľovi, právo Spoločenstva stanovuje zásadu výlučnej zodpovednosti výrobcu, ktorá takisto vyplýva zo smernice 85/374.

52 V tomto ohľade je najskôr potrebné konštatovať, že právo Spoločenstva nestanovuje takúto všeobecnú zásadu.

53 Naopak, hoci sa nariadenie č. 178/2002 nevzťahuje *ratione temporis* na skutkové okolnosti prejednávaného prípadu, z článku 17 ods. 1 uvedeného nariadenia nazvaného „Zodpovednosti" vyplýva, že prevádzkovatelia potravinárskych podnikov vo všetkých stupňoch výroby, spracúvania a distribúcie v podnikoch, ktoré riadia,

zabezpečia, aby potraviny alebo krmivá spĺňali požiadavky potravinového práva, ktoré sa týkajú ich činností a budú overovať, či sa také požiadavky plnia.

54 Ďalej pokiaľ ide o smernicu 85/374, je potrebné konštatovať, že táto smernica nie je relevantná v kontexte takej situácie, akou je tá v predmetnej veci.

55 Zodpovednosť predajcu z dôvodu porušení právnej úpravy v oblasti označovania potravín, ktorá ho zaväzuje najmä na zaplatenie administratívnych pokút, nepatrí do špecifickej oblasti pôsobnosti režimu zodpovednosti bez zavinenia stanoveného smernicou 85/374.

56 Preto zásady zodpovednosti, ktoré obsahuje smernica 85/374, nemožno uplatniť v kontexte povinností týkajúcich sa označovania stanovených smernicou 2000/13.

57 V každom prípade smernica 85/374 stanovuje vo svojom článku 3 ods. 3 zodpovednosť dodávateľa, hoci obmedzenú, iba za predpokladu, že výrobcu nemožno zistiť (rozsudok z 10. januára 2006, Skov a Bilka, C-402/03, Zb. s. I-199, bod 34).

58 Napokon je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa článku 10 ES, zachovávajúc si právo výberu sankcií, členské štáty musia najmä zabezpečiť to, aby porušenia práva Spoločenstva boli potrestané za hmotnoprávnych a procesných podmienok, obdobných tým podmienkam, ktoré sú uplatniteľné na porušenia vnútroštátneho práva podobného charakteru

a závažnosti a ktoré v každom prípade dávajú sankcii účinný, primeraný a odrádzajúci charakter (pozri najmä rozsudok z 3. mája 2005, Berlusconi a i., C-387/02, C-391/02 a C-403/02, Zb. s. I-3565, bod 65 a citovanú judikatúru).

59 V medziach stanovených právom Spoločenstva prináleží v podstate vnútroštátnemu právu stanoviť podmienky, za ktorých predajcovi možno pripísať zodpovednosť za porušenie povinnosti pri označovaní, ktorú ukladajú články 2, 3 a 12 smernice 2000/13 a zvlášť upraviť rozdelenie zodpovedností rôznych subjektov, ktoré sa podieľajú na uvedení predmetnej potraviny na trh.

60 Vzhľadom na predchádzajúce je potrebné odpovedať na položené otázky, že články 2, 3 a 12 smernice 2000/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, akou je tá v prejednávanej veci, ktorá stanovuje možnosť, aby bol subjekt, usadený v tomto členskom štáte, ktorý je predajcom alkoholického nápoja určeného na dodanie v nespracovanom stave podľa článku 1 uvedenej smernice a vyrobeného subjektom usadeným v inom členskom štáte, považovaný za zodpovedného za porušenie tejto právnej úpravy, konštatované orgánom verejnej moci, ktoré vyplýva z nepresnosti alkoholometrického titra na objem uvedeného výrobcom na nálepke predmetného výrobku, a následne mu bola uložená administratívna pokuta, kým ako bežný predajca len uvádza predmetný výrobok na trh v stave, v akom mu ho dodal výrobca.

O trovách

61 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou

postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Články 2, 3 a 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/13/ES z 20. marca 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa označovania, prezentácie a reklamy potravín sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave členského štátu, akou je tá v prejednávanej veci, ktorá stanovuje možnosť, aby bol subjekt, usadený v tomto členskom štáte, ktorý je predajcom alkoholického nápoja určeného na dodanie v nespracovanom stave podľa článku 1 uvedenej smernice a vyrobeného subjektom usadeným v inom členskom štáte, považovaný za zodpovedného za porušenie tejto právnej úpravy, konštatované orgánom verejnej moci, ktoré vyplýva z nepresnosti alkoholometrického titra na objem uvedeného výrobcom na nálepke predmetného výrobku, a následne mu bola uložená administratívna pokuta, kým ako bežný predajca len uvádza predmetný výrobok na trh v stave, v akom mu ho dodal výrobca.

Podpisy